

Usnesení

Krajský soud v Plzni rozhodl 11. prosince 2018 v Plzni v trestní věci obžalovaného majora V [REDACTED] S [REDACTED], narozeného [REDACTED],

takto:

Na podkladě stížnosti státního zástupce se podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu **ruší** usnesení Okresního soudu Plzeň-město z 27. září 2018 č. j. 9 T 42/2018-724 a okresnímu soudu se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění

1. Státní zástupce v dané věci podal obžalobu, podle níž se V [REDACTED] S [REDACTED] dopustil přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Jmenovaný obžalovaný podle této obžaloby 21. září 2017 kolem 14.43 hodin na křižovatce ulic Karlovarské a Lidické v Plzni společně se svým policejním kolegou J [REDACTED] N [REDACTED] zablokoval služebním vozidlem Policie České republiky v civilním provedení vůz Škodu Superb RZ [REDACTED], jehož řidič J [REDACTED] V [REDACTED] na ně předtím najížděl a pak nezastavil, ač ho k tomu vyzvali slovně i zvukovým výstražným zařízením a výstražným světlem s nápisem „Stop“ a „Policie“, aby mohli zjistit jeho totožnost coby pachatele přestupku v silničním provozu; poté V [REDACTED] S [REDACTED] vystoupil ze služebního vozu a maje podezření, že J [REDACTED] V [REDACTED] může být pod vlivem omamných či psychotropních látek, přistoupil k levým předním dveřím Škody Superb a aniž by slovně či služebním odznakem prokázal svou příslušnost k Policii České republiky oslovil J [REDACTED] V [REDACTED] slovy: „kurva, ty kundo“ a ptal se jej, na koho blikal, a když J [REDACTED] V [REDACTED] ihned nereagoval na jeho výzvu, aby vystoupil z vozidla, udeřil jej nejméně jednou rukou do hlavy či ruky a snažil se mu vyrazit mobilní telefon, což se mu jedním úderem podařilo, a když J [REDACTED] V [REDACTED] vzal telefon znovu do ruky, chytil poškozeného kolem krku do tak zvané kravaty a snažil se ho vytáhnout ven z vozu, přičemž mu mobilní telefon vytrhl a odhodil na palubní desku vozidla, čímž vědomě porušil práva J [REDACTED] V [REDACTED] na nedotknutelnost osoby a na zachování lidské důstojnosti a osobní cti garantované Listinou základních práv a svobod a vyvolal v něm obavu o život a zdraví, čímž porušil § 9 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, podle něhož byl jako policista povinen dodržet pravidla zdvořilosti a cti, vážnosti a důstojnosti osob, a § 11 písm. a), c) téhož zákona, podle kterého byl povinen dbát, aby v důsledku jeho postupu nikomu nevznikla bezdůvodná újma a aby jeho zásah do práv a svobod osob, vůči nimž jeho úkon směřuje, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu, který úkonem sledoval.
2. Okresní soud dospěl ve výše uvedeném usnesení k závěru, že se právě popsany skutek neodehrál tak, jak stojí v obžalobě. Podle něj důkazy dokládají jen to, že V [REDACTED] S [REDACTED] J [REDACTED] V [REDACTED] shora uvedenými slovy nadával. V tomto jednání okresní soud nespatořoval trestný čin, nýbrž čin, který by mohl příslušný správní orgán posoudit jako kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Proto danou věc postoupil podle § 222 odst. 2 trestního řádu řediteli Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje Plzeň. K tomu je vhodné podotknout, že se uvedený útvar nazývá Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje.
3. V zákonné lhůtě podal proti právě citovanému usnesení stížnost státní zástupce. Opřel ji o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně navrhl, aby posledně uvedený soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil

okresnímu soudu s pokynem, aby ji znovu projednal a rozhodl. Krajský soud v Plzni na podkladě této stížnosti přezkoumal výrok napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo. To mu ukládá § 147 odst. 1 trestního řádu. Dospěl k následujícím závěrům.

4. Nejprve je třeba uvést, že státní zástupce shledává shora uvedený přečin pouze v údajném fyzickém násilí, a ne ve výše uvedených nadávkách. Sdělil to v závěrečné řeči, kterou přednesl před okresním soudem (viz list č. 695 spisu). Proto není zřejmé, proč do žalobního návrhu pojal i shora citované nadávky. Uvedený návrh má totiž popisovat místo a čas, kde k trestnému činu došlo, dále způsob, jakým byl čin proveden, a pak další skutečnosti, kterých je třeba k tomu, aby se skutek nedal zaměnit s jiným, a dále znaky příslušného trestného činu, aby bylo zřejmé, proč se použila určitá trestní sazba. Stanoví tak § 177 písm. c) trestního řádu. Z toho plyne, že státní zástupce měl v obžalobě popsat jen to, v čem spatřuje trestný čin. To ale není zásadní. Podstatné je, že okresní soud v dané věci neprovedl všechny potřebné důkazy a že se nevypořádal s některými z nich, jež se týkají toho, zda obžalovaný použil proti poškozenému fyzické násilí. Dokládají to následující okolnosti.
5. Soud prvního stupně v daném řízení věnoval velkou pozornost tomu, zda V. S. a J. N. měli coby policisté důvod zakročit proti J. V. a zda J. V. věděl, že má co do činění s policisty. Toho se týká řada okolností popsanych ve svědeckých výpovědích a ve znaleckých posudcích a také videozáznam, který J. V. pořídil na kameru umístěnou ve vozidle, které řídil. K tomu je třeba nejprve říci, že pro rozhodnutí v dané věci není podstatné, zda J. V. skutečně záměrně najížděl na policejní služební vozidlo, v němž jeli V. S. a J. N., nebo zda jim potom udělal tak zvanou „myšku“ a zda poznal, že má co do činění s policisty. V této věci se totiž posuzuje, zda V. S. porušil své služební povinnosti, a pokud ano, potom jakým konkrétním způsobem. Proto je důležité, zda mohl důvodně považovat chování J. V. za protiprávní a za takové, že si žádalo policejní zákrok.
6. S ohledem na právě uvedený závěr je třeba vidět, že oba jmenovaní policisté shodně uvedli, že se J. V. k jejich vozidlu před zákrokem několikrát nebezpečně přiblížil v zúžené části vozovky, že pak nezastavil na blízké benzinové stanici, ač řekl, že to udělá, a tak se rozhodli, že ho zastaví, poněvadž nevěděli, zda není pod vlivem návykových látek. Shora zmíněný videozáznam dokládá, že poškozený nezajel k uvedené benzinové stanici, přestože to volal na policejní vozidlo, jež v té době jelo vedle něj. Tento záznam je na digitálním disku založeném v obálce, jež tvoří list č. 7 spisu. Uvedený záznam dokládá i to, že J. V. chvíli předtím najel v zúžené části vozovky vedle policejního vozu a že nejel úplně rovně. V takových místech je jízda obtížná, a tak nelze s jistotou tvrdit, že záměrně najížděl na policejní vůz. To ale nemění nic na tom, že právě tak mohli jeho jízdu vnímat V. S. a J. N. Videozáznam z vozidla J. V. dále dokládá, že tento řidič po chvílce zrychlil a překřížil cestu policejnímu vozidlu. Tutéž okolnost prokazuje i videozáznam z městského kamerového záznamu, který je na digitálním disku založeném v obálce, jež tvoří list č. 230 spisu. Dále je třeba vidět, že V. S. i J. N. vycházeli z toho, že si J. V. musel být vědom jejich příslušnosti k Policii České republiky, protože zapnuli zvukové výstražné zařízení a snažili se jej zastavit červeným nápisem, který obsahoval slova „Policie-Stop“. Prokazují to jejich výpovědi, které jsou na listech č. 584 až 587 a 638 až 645 spisu. Z nich dále vyplývá, že V. S. a J. N. byli v daný okamžik coby policisté ve službě.
7. Právě uvedené okolnosti dokládají, že V. S. a J. N. oprávněně zastavili vozidlo, které řídil J. V. Ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o Policii České republiky totiž byli povinni provést úkon směřující k tomu, aby odstranili situaci, jež ohrožovala a porušovala vnitřní pořádek a bezpečnost.

8. Následující část děje zachycuje již zmíněný videozáznam z vozidla J■■■■ V■■■■. Ukazuje, že V■■■■ S■■■■ vystoupil z policejního vozidla, maje podél těla pistolí, a blížil se k vozu, který předtím řídil J■■■■ V■■■■. V tom okamžiku nemohl vědět, kdo v tomto autě sedí. Zbraň si tedy evidentně připravil na svoji případnou obranu. S takovým použitím zbraně počítá § 56 odst. 1 písm. a) zákona o Policii České republiky. Dále je třeba vidět, že obžalovaný s touto zbraní na nikoho nemířil, nikoho s ní neudeřil a ani z ní nevystřelil. To znamená, že ji nepoužil jako donucovacího prostředku [viz § 52 písm. m), n), o) zákona o Policii České republiky]. Podle své výpovědi, kterou v daném směru nic nevyvrací, tuto zbraň vzápětí vložil do pouzdra, jež měl u pasu, poněvadž poznal, že ji nebude potřebovat. Patrně proto státní zástupce nespátroval nic protiprávního na tom, že V■■■■ S■■■■ držel uvedenou zbraň po jistou dobu v ruce. Neuvedl to totiž v popisu skutku, který pojal do žalobního návrhu.
9. Další část děje spočívá ve shora citovaných nadávkách. Ty jsou zřetelně slyšet na již zmíněném videozáznamu z vozidla, které řídil J■■■■ V■■■■. Obžalovaný je připustil i ve své výpovědi (viz list č. 586 spisu). Zdejší soud v nich stejně jako soud nalézací nespátruje trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby. Je evidentní, že V■■■■ S■■■■ nezvládl situaci, v níž se cítil být dotčen tím, jak J■■■■ V■■■■ reagoval na přítomné policisty. To, že obžalovaný vnímal danou situaci do značné míry v osobní rovině, dokládá i fakt, že vzápětí po slovech „kurva, ty kundo“ zakřičel „Na koho najíždíš?!“. Dokládá to audiozáznam z linky 112, což je tísňová linka, pomocí které se lze dovolat na záchranáře ve všech členských státech Evropské unie. Právě na ni v tu dobu volal poškozený s tím, že jej nějací muži ohrožují. Zmíněný zvukový záznam je na digitálním disku v obálce, která tvoří list č. 328 spisu.
10. Následujícího děje se týká část obžaloby, v níž stojí, že J■■■■ V■■■■ nereagoval na výzvu, aby vystoupil z vozidla. Že na tuto výzvu došlo, dokládají nejenom výpovědi poškozeného a obžalovaného, ale také již zmíněný zvukový i záznam, který zachycuje telefonát, který v té době J■■■■ V■■■■ vedl na lince 112, a videozáznam ze Škody Superb. Na těchto záznamech je slyšet hlas, který křičí „vystup z auta!“. Z výpovědi obžalovaného a J■■■■ V■■■■ dále vyplývá, že J■■■■ V■■■■ této výzvě nevyhověl.
11. K právě uvedeným okolnostem je třeba připomenout ještě jednu, kterou okresní soud nebral v dané souvislosti v potaz. Jak už bylo řečeno, obžalovaný i svědek J■■■■ N■■■■ uvedli, že J■■■■ V■■■■ zastavovali proto, aby zjistili jeho totožnost, což považovali v dané chvíli za dostatečné k tomu, aby se dal jeho přestupek projednat v příslušném řízení. Z toho podle napadeného rozhodnutí vyšel i okresní soud. S tím lze souhlasit. J■■■■ V■■■■ totiž podle žádného z důkazů nedával najevo, že by chtěl z místa odjet. Výzva k tomu, aby zasahujícím policistům prokázal svou totožnost, je ale na video i audiozáznamech slyšet až poté, co na něj V■■■■ S■■■■ křičel, aby vystoupil z auta a aby zahodil svůj telefon. Ani jeden z těchto dvou posledně uvedených úkonů nebyl potřebný k tomu, aby se J■■■■ V■■■■ legitimoval. Proto okresní soud postupoval chybně v tom, že právě rozebíranou část údajného děje nezhodnotil podle § 11 písm. c) zákona o Policii České republiky. Podle tohoto ustanovení je policista povinen postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž jeho úkon směřuje, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu, který úkonem sleduje.
12. Nyní se stížnostní soud dostává k násilí, jehož se obžalovaný údajně dopustil na J■■■■ V■■■■. V obžalobě stojí, že V■■■■ S■■■■ J■■■■ V■■■■ udeřil rukou do hlavy či ruky a snažil se mu vyrazit mobilní telefon, což se mu úderem podařilo, a když pak J■■■■ V■■■■ telefon zvedl z podlahy, chytil ho do tak zvané kravaty a navíc mu vytrhl mobilní telefon, který pohodil na přístrojovou desku vozidla. Okresní soud k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že J■■■■ V■■■■ tyto okolnosti popsal ve svých výpovědích různě. Podle výpovědi v přípravném řízení začal od obžalovaného okamžitě schytávat rány, přičemž jednou z nich mu obžalovaný vyrazil telefon z pravé ruky, a když pak poškozený tento telefon zvedl, dostal další rány, ale nevěděl,

kolik jich bylo. Podle této jeho výpovědi mu telefon vylétl na palubní desku a v tu chvíli jej obžalovaný začal vytahovat ven z vozu v tak zvané kravatě. Okresní soud dále v napadeném usnesení citoval, že obžalovaný poškozeného podle jeho výpovědi z hlavního líčení nejprve napadl slovně, pak mu vyrazil telefon z ruky, a když poškozený telefon sebral, obžalovaný mu jej asi dvěma údery dlaní vyrazil znovu, přičemž úder šel přes ucho a nos, a pak byl poškozený v kravatě a obžalovaný se jej pokoušel vytáhnout ven z vozidla.

13. Na událost s telefonem poukázal státní zástupce v jedné ze svých stížnostních námitek. Uvedl, že na záznamu z kamery umístěné ve vozidle poškozeného je jasně vidět mobilní telefon letící nad palubní deskou zleva doprava, tedy z místa řidiče před sedadlo spolujezdce. To podle stížnosti koresponduje se slovy J■■■■ V■■■■, podle nichž mu obžalovaný vyrazil telefon z ruky.
14. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že na videozáznamu z vozidla poškozeného je sice poznat, že nějaký předmět ve voze letěl tak, jak to státní zástupce popsal, ale není zřetelné, že šlo právě o telefon. Na druhou stranu ale z provedených důkazů nevyplývá, že by mělo jít o jiný předmět. Ten pak podle zmíněného videozáznamu v pravé části vozidla do něčeho narazil. Okresní soud se nezabýval tím, jakou logiku by mělo, aby J■■■■ V■■■■ odhodil přístroj, se kterým právě telefonoval na linku 112. V napadeném usnesení nerozebral, co v daném směru viděl na zmíněném videozáznamu. To měl udělat tím spíše, že uvedený předmět v záběru proletěl předtím, než skončil pokyn, podle kterého měl poškozený telefon zahodit. S tím souvisí i zmíněný záznam telefonátu, který vedl J■■■■ V■■■■ na lince 112. Na něm zaznívají slova „Ten telefon zahod!“ , po chvíli poškozený křičí o pomoc a pak se opakuje výzva „Vystup z auta!“ . Poté je slyšet něco, co zní jako rána (slyš první sekvenci na právě rozebíraném zvukovém záznamu). Soud prvního stupně se nezabýval tím, zda právě uvedené okolnosti nezachycují pasáž popsanou v obžalobě, podle níž obžalovaný poškozenému vyrazil telefon z ruky.
15. Obžalovaný k telefonu vypověděl, že si není vědom, že jej odhodil právě on, a že neví, jak se tento přístroj ocitl na palubní desce, ale přikláněl se k tomu, že telefon mohl poškozenému vyklouznout v době, kdy si lehal na sedačku spolujezdce (viz list č. 586 spisu). Okresní soud nehodnotil, zda shora uvedený prudký pohyb odpovídá tomu, že telefon poškozenému vyklouzl. Nezabýval se ani tím, jak je možné, že si obžalovaný nedokázal vybavit, jak se telefon J■■■■ V■■■■ ocitl na palubní desce vozu, které předtím tento poškozený řídil. Právě tam uvedený přístroj spočinul. Dokládá to opakovaně zmíněný videozáznam.
16. Telefonu se týká i výpověď J■■■■ N■■■■. Tento svědek o uvedeném přístroji sám spontánně nehovořil. K dotazu uvedl, že neviděl, že by obžalovaný vyrazil poškozenému telefon z ruky (viz list č. 640 spisu). Zároveň vypověděl, že zasahující policista nemá podle taktických pokynů nechat kontrolovaného, aby telefonoval, nýbrž ho má vyzvat, aby hovor ukončil, a pokud tomu kontrolovaný nevyhoví, má policista právo si to v souladu se zákonem vymoci (viz list č. 644 spisu). J■■■■ N■■■■ se v této souvislosti odvolal na to, že policisté například vstupují souběžně na několika různých místech do různých objektů v souvislosti s drogovou trestnou činností, a tak je důležité, aby se pachatelé mezi sebou nedomlouvali a aby se nevarovali. V dané věci o nic podobného nejde. J■■■■ N■■■■ ostatně podle své výpovědi po příchodu k vozu J■■■■ V■■■■ situaci vyhodnotil tak, že nehrozí žádné nebezpečí (viz list č. 639 spisu). To odpovídá tomu, co už zdejší soud citoval z výpovědi obžalovaného a co souviselo s tím, proč V■■■■ S■■■■ záhy uložil pistoli, s níž vystoupil ze služebního vozu. Navíc už bylo řečeno, že oba zasahující policisté chtěli zjistit totožnost J■■■■ V■■■■. K tomu nebylo zapotřebí, aby poškozený v souladu s policejními pokyny vystoupil z auta a aby zahodil telefon.
17. V souvislosti s právě uvedeným závěrem je třeba odmítnout názor obžalovaného, že by v daném řízení měl mít význam sestřih policejních zásahů, který dokládá, jak tyto zásahy vypadají. V této věci nešlo o nic podobného jako na záběrech z uvedených zásahů. Státní zástupce tudíž ve své

stížnosti přiléhavě namítl, že je v dané věci podstatné posoudit intenzitu zákroku, který V ■■■■■ S ■■■■■ provedl. Stěžovatel v této souvislosti správně připomněl část výpovědi obžalovaného, podle níž V ■■■■■ S ■■■■■ schoval svoji služební zbraň předtím, než došel k vozu, ve kterém seděl J ■■■■■ V ■■■■■, poněvadž viděl, že poškozený má v ruce telefon a není ozbrojený. Už samotný následný slovní projev obžalovaného jasně dokládá, že V ■■■■■ S ■■■■■ vzniklou situaci profesionálně nezvládl, že kladl velký důraz na to, kým je a že tuto osobní rovinu míchal s pravomocí, jež mu dává výše citovaný § 10 odst. 1 zákona o Policii České republiky.

18. Státní zástupce dále ve stížnosti poukázal na výpovědi svědků I ■■■■■ G ■■■■■, O ■■■■■ P ■■■■■ a P ■■■■■ M ■■■■■, kteří sice neviděli žádné údery, ale sledovali obžalovaného, jak byl nakloněn do vozidla, a viděli pohyby, které naznačovaly, že docházelo k násilí. Stěžovatel zdůraznil, že I ■■■■■ G ■■■■■ podle svých slov viděla, jak poškozeného „bije nebo drží“ a že O ■■■■■ P ■■■■■ viděl pohyby rameny dopředu a dozadu (viz listy č. 81, 616 a 618 spisu). To není bez významu. Obžalovaný totiž ve své výpovědi nevedl, že se poškozeného během zákroku dotkl. Hovořil pouze o slovních výzvách a o tom, že otevřel dveře vozidla, jež předtím poškozený řídil. Ten se pak od obžalovaného podle jeho slov co nejvíce vzdaloval tím, že si lehal na spolujezdcovo místo a odrážel se nohama (viz listy č. 585 a 586 spisu). Otázkou je, zda a na co tehdy podle obžalovaného poškozený nohama narážel, tedy zda se dotýkal vozu nebo obžalovaného. Posledně citovaná část obhajoby každopádně nevysvětluje výše uvedené pohyby, které popisovali I ■■■■■ G ■■■■■ a O ■■■■■ P ■■■■■. Obžalovaný totiž nevedl, že poškozenému fyzicky bránil v tom, aby se od něj odtáhl. Ani tím se okresní soud nezabýval. Podle stěžovatele přitom lze na podkladě výpovědi jmenovaných dvou svědků přisvědčit slovům J ■■■■■ V ■■■■■ alespoň v tom, že jej obžalovaný chytil do kravaty a že dostal nejméně dva údery, které měly za cíl vyrazit mu telefon z ruky. V této souvislosti nelze přehlédnout, že I ■■■■■ G ■■■■■ sice nebyla schopna rozlišit, co dělal V ■■■■■ S ■■■■■ a co J ■■■■■ N ■■■■■, nicméně uvedla, že zasahující policisté tehdy poškozeného drželi, že byli v mírném předklonu, máchali rukama a hýbali pažemi (viz listy č. 54 a 618 spisu). Právě to byly pohyby, z nichž dovozovala, že poškozeného bijí nebo drží. Okresní soud sice uzavřel, že tato svědkyně nevnímala událost objektivně, ale pohyby pažemi popisoval i svědek O ■■■■■ P ■■■■■.
19. Jak už bylo řečeno, okresní soud považoval poškozeného za nevěrohodného. Nezabýval se ale tím, zda výše opakovaně zmíněné záznamy nepotvrzují některou část jeho výpovědi, pokud jde o údajné násilí ze strany V ■■■■■ S ■■■■■. Navíc nehodnotil věrohodnost obžalovaného. Ten, jak už bylo řečeno, velmi nejistě popsal, co se dělo s telefonem J ■■■■■ V ■■■■■, a na rozdíl od I ■■■■■ G ■■■■■ a O ■■■■■ P ■■■■■ nemluvil o jakémkoli svém aktivním pohybu vůči poškozenému. Dále je třeba vidět, že do úředního záznamu, který sepsal téhož dne, uvedl, že když vystoupil ze služebního vozu, měl zbraň uloženou v ledvince na svém břiše a že se pak slovně „prohlásil jako policista“ (viz list č. 249 spisu). Videozáznam z vozidla poškozeného dokládá, že tyto údaje neodpovídají pravdě. Ani tuto okolnost okresní soud nezhodnotil.
20. Shora uvedené skutečnosti dokládají, že není zřejmé, zda by okresní soud dospěl ke stejným závěrům, kdyby vzal v potaz shora uvedené okolnosti, jež unikly jeho pozornosti, kdyby porovnal obsah výše zmíněného audiozáznamu s videozáznamem pocházejícím z vozidla J ■■■■■ V ■■■■■ a kdyby k důležitým pasážím těchto nahrávek podrobně vyslechl poškozeného. Napadené usnesení tudíž nemůže obstát. Proto je zdejší soud zrušil a věc vrátil okresnímu soudu. Učinil tak podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu, který na tento postup pamatuje.
21. Soud druhého stupně k právě uvedenému postupu nevedly zbylé dvě stížnostní námítky. V první z těchto námitek státní zástupce poukázal na to, že policista musí ve smyslu § 53 odst. 2 zákona o Policii České republiky předem upozornit toho, vůči kterému vede svůj zásah, že když nevyhoví jeho výzvě, použije proti němu donucovacích prostředků, což se nemusí stát jen tehdy, když je ohrožen život nebo zdraví a zákrok nesnese odkladu. Bylo by předčasné, aby se zdejší soud k této

rovině věci vyjadřoval. Okresní soud totiž nepovažuje za prokázané, že obžalovaný použil vůči poškozenému nějaký donucovací prostředek. Přesto je třeba uvést, že policisté nemají za povinnost jen to, aby před svým zákrokem prokázali příslušnost k Policii České republiky a aby dotyčného upozornili, že proti němu použijí donucovacích prostředků, pokud jejich výzvě nevyhoví. Velmi často se zapomíná na to, co jim ukládá § 13 zákona o Policii České republiky. Podle něj je policista povinen osobu dotčenou jeho úkonem poučit nejen o právních důvodech takového úkonu, ale musí jej poučit také o jeho právech a povinnostech, pokud při tom zasahuje do práv či svobod dotyčného. Posledně uvedené ustanovení zároveň říká, že pokud takovému poučení brání povaha a okolnosti úkonu, musí se dotyčnému poučení dostat, jakmile to okolnosti dovolí.

22. Druhá ze stížnostních námitek, které nevedly zdejší soud k tomu, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil okresnímu soudu, spočívala v tom, že o násilí obžalovaného podpůrně svědčí i to, že obraz na shora uvedeném videozáznamu začal v čase 2.50 „pulzovat“ shora dolů, ačkoli v tu chvíli „neprobíhá žádná akce“. Z toho státní zástupce dovodil, že znalecký posudek, který zkoumal pohyby vozidla, s nímž stál poškozený na místě činu, je pouze v rovině dohadů. K tomu je třeba uvést, že se obraz na uvedeném videozáznamu podobným způsobem chvěje už od začátku. Nelze tedy tvrdit, že jde o důsledek nějakého násilí. K němu totiž podle výpovědi poškozeného nedošlo hned v úvodu policejního zásahu. Obžalovaný navíc podle své výpovědi otevřel dveře vozu, v němž seděl J. V., a tomuto poškozenému podle jeho slov vyrážel telefon od ucha rukou. Nic nedokládá, že by tyto počiny měly rozkývat vozidlo, ve kterém se poškozený nacházel.
23. Soud prvního stupně nařídí nové hlavní líčení. K němu předvolá poškozeného a přehraje mu výše uvedený audiozáznam i videozáznam. Poté jej vyzve, aby popsal, co přesně v ten který okamžik dělal obžalovaný. Když už bude poškozeného vyslýchat, zeptá se ho, kam dopadl telefon, když mu jej podle jeho výpovědi obžalovaný poprvé vyrazil z ruky, a jak se poškozený k telefonu znovu dostal, pokud byl v té chvíli připoután bezpečnostním pásem. Dále se ho zeptá na to, ve které ruce držel telefon, kterým vedl hovor na lince 112, a na to, jak je možné, že telefon po druhém údajném úderu skončil na levé straně přístrojové desky. Právě z této strany totiž údajně směřoval útok V. S. Dále se okresní soud pokusí o nový výslech obžalovaného. Ten by měl říci, zda byl během shora uvedeného zákroku ve fyzickém kontaktu s poškozeným, a pokud ano, jak tento kontakt vypadal. V souvislosti s částí vyjádření, které V. S. sepsal ke stížnosti státního zástupce a v níž odkázal na zásadu, podle které se skutkové pochybnosti vykládají ve prospěch obžalovaného, vyslechne okresní soud jako svědkyni B. V., přítelkyni poškozeného. Důvody, jež k tomuto pokynu vedou, popíše zdejší soud později. Jestliže nalézací soud dospěje k závěru, že je třeba provést i další důkazy, učiní tak. Rozhodně ale nebude postupovat tak, jako v dosavadních hlavních líčeních. V nich připustil, že vyslychaní často vypovídali pořád dokola ke stejným okolnostem. Tím se řízení zbytečně prodlužovalo. Dále bude mít nalézací soud na paměti, že se má k provedeným důkazům vyjadřovat obžalovaný, a ne další osoby. Stanoví tak § 214 trestního řádu. Protokoly o hlavním líčení dokládají, že se k právě provedeným důkazům často a někdy i obsírně vyjadřovali státní zástupce, obhájce a zmocněnec poškozeného. Ti všichni tak mohou učinit ve svých závěrečných řečech.
24. Poté, co okresní soud provede potřebné důkazy, rozhodne znovu. Ve svém novém rozhodnutí vše znovu zhodnotí, a to tak, aby věnoval pozornost všem podstatným okolnostem daného případu.
25. Na tomto místě je třeba uvést, že se V. S. vyjádřil ke stížnosti státního zástupce. Nejprve reagoval na námitku, v níž se státní zástupce věnoval pohybu obrazu na záznamu, který zachytila kamera ve vozidle poškozeného. Této otázce se již zdejší soud věnoval. Stejně tak

se už stížnostní soud vyjádřil k tomu, zda svědkové viděli nějaký fyzický útok. Na tuto okolnost obžalovaný poukázal v další části svého vyjádření. Dále v něm uvedl, že se poškozenému mohl telefon poprvé dostat z ruky, když se nakláněl ode dveří, a že pak J. V. tento přístroj pohodil před sebe, než vystoupil z vozidla. I k těmto okolnostem se už stížnostní soud vyjádřil. Přesto považuje za nutné doplnit, že V. S. posledně uvedenou okolnost ve své shora citované výpovědi netvrdil s jistotou, nýbrž ji pouze dovozoval.

26. V další části svého vyjádření V. S. připomněl některá rozhodnutí Ústavního soudu České republiky, podle nichž se v trestním řízení musejí okolnosti svědčící o vině prokázat s pravděpodobností, jež hraničí s jistotou. K takovému pohledu není zapotřebí odkazu na soudní rozhodnutí. Uvedený požadavek totiž popisuje § 2 odst. 2, 5 trestního řádu. Obžalovaný v této souvislosti poznamenal, že na poškozeném nebyly patrné žádné známky zranění a že J. V. nebyl otřesen a nevyhledal lékařské ošetření. K tomu je třeba uvést, že poškozený do spisu dodal snímek, který podle jeho slov zhotovila inkriminovaná dne jeho přítelkyně a na kterém měl na dolní čelisti modřinu. Ani tuto okolnost okresní soud nezhodnotil. Učiní tak tedy v novém rozhodnutí. K okolnostem, za nichž byl tento snímek pořízen, vyslechne jako svědkyni B. V., přítelkyni poškozeného. Jí se dotáže i na to, zda a co jí poškozený řekl ke shora uvedenému incidentu.
27. V další části vyjádření obžalovaný poukázal na to, že J. N. sdělil telefonicky operačnímu policejnímu důstojníkovi, že nedošlo na žádné fyzické násilí vůči poškozenému. V této souvislosti je třeba připomenout, že J. N. nebyl podle své výpovědi ani podle shora zmíněného videozáznamu stále u vozidla, v němž na místo činu přijel poškozený. Uvedený záznam navíc prokazuje, že J. N. měl na očích černé brýle. Nelze tudíž konstatovat, kam se díval a zda tedy stále sledoval jednání obžalovaného nebo zda chvílemi nekontroloval vozy, které v tu dobu stály okolo a po chvíli odjížděly.
28. V další části svého vyjádření V. S. podotkl, že v této věci nelze činit žádné závěry na podkladě výpovědi I. G., protože se v ní projevil mediální výstup některých osob a jelikož byl zveřejněn videozáznam z vozu poškozeného. Proto podle něj jmenovaná svědkyně nedokázala rozlišit, co sama vnímala a co „získala“ z médií. S těmito poznámkami souvisí to, co okresní soud napsal v závěru prvního odstavce na čtvrté straně napadeného usnesení. Tam stojí, že I. G. ve své výpovědi popisovala i to, co prokazatelně nemohla vidět a co se dozvěděla z médií. Soud prvního stupně ale neuvedl, které konkrétní okolnosti tu měl na mysli. Proto je nutno podotknout, že I. G. v obou svých výpovědích uvedla, že vnímala určité pohyby, které podle ní dokládaly, že došlo k fyzickému kontaktu mezi zasahujícím policistou a poškozeným. Tyto pohyby výše uvedený videozáznam nemohl zachytit, i kdyby se skutečně odehrály. Zabíral totiž pouze prostor před autem, v němž byl poškozený, a pak už jen část přístrojové desky a spodní partii pravého předního sloupku tohoto vozu. Navíc je třeba připomenout, že I. G. sledovala i pohyby, které vnímal rovněž O. P.
29. Obžalovaný se dále ve svém vyjádření věnoval tomu, jakou újmu poškozenému údajně způsobil. Poukázal na vyjádření J. V., podle něhož by bylo vše v pořádku, kdyby se hned ten den omluvil. Proto odmítl, že poškozený utrpěl poruchu přízpůsobení, o níž hovořila znalkyně, která zkoumala duševní stav poškozeného. Bylo by předčasné, aby se zdejší soud k této údajné poruše vyjadřoval. Přesto musí podotknout, že v dané věci nejde o to, zda se obžalovaný poškozenému omluvil či nikoli, ale zda postupoval v souladu se shora uvedenými ustanoveními zákona o Policii České republiky, a pokud ne, zda jeho jednání odpovídá kázeňskému přestupku či trestnému činu.
30. V další části vyjádření se V. S. věnoval tomu, nakolik je poškozený věrohodný z toho hlediska, co věděl o tom, zda vůči němu zasahují policisté. Této otázce se věnoval

už okresní soud. Šlo o jednu z okolností, na základě níž označil J. V. za nevěrohodného. Dospěl totiž k závěru, že i když poškozený tvrdil opak, musel vědět, že vůči němu zasahují policisté. Jak už ale bylo řečeno, nehodnotil věrohodnost obžalovaného, ani to, zda určité důkazy nedokládají, že V. S. nepostupoval tak, jak to popsal.

31. Obžalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že poškozený osočil z trestného činu nejen jeho, ale i policisty z jednoho plzeňského obvodního oddělení, kteří mu podle jeho slov pod psychickým nátlakem domlouvali. V. S. současně podotkl, že J. V. později tvrdil, že se vůči němu tito policisté chovali korektně. K tomu je třeba zopakovat, že okresní soud vysvětlil, na podkladě kterých důkazů považuje poškozeného za nevěrohodného. Stížnostní soud v této fázi řízení nemůže zaujmout konečné stanovisko k tomu, které ze shora popsaných verzí incidentu lze přisvědčit. Pro jeho rozhodnutí je důležité, že se nalézací soud nevypořádal s určitými okolnostmi, jež mají význam pro závěr o tom, jak incident proběhl a z nichž plyne, že obžalovaný o dané věci nepodával vždy pravdivé informace.
32. V další části svého vyjádření V. S. uvedl, že kdyby poškozeného držel v kravatě, pak by se určitě rozhýbalo vozidlo, v němž poškozený seděl. Obžalovaný současně podotkl, že příslušný znalecký posudek dokládá, že k takovému pohybu nedošlo. Na to poukázal už okresní soud. To byl jeden z důvodů, pro které dospěl k závěru, že v dané věci nelze vycházet z výpovědi poškozeného. V souvislosti s tím obžalovaný podotkl, že poškozeného podle jeho výpovědi z hlavního líčení držel v kravatě minimálně dvě vteřiny. Z toho dovedl, že takové jednání nemůže nikomu způsobit žádnou újmu. Právě uvedená poznámka je pro obžalovaného dvojsečná. Jestliže by totiž poškozeného chytil do tak zvané kravaty pouze na malinkou chvíli, nemusel by se rozhýbat vůz, v němž poškozený seděl, zejména jestliže v té době mělo toto auto otevřené dveře. V této souvislosti lze podotknout, že poškozený vypověděl, že se jej obžalovaný pokusil z vozidla dostat tím, že ho vzal do kravaty, ale nečinil tak výraznou silou (viz list č. 592 spisu).
33. Obžalovaný se dále ve svém vyjádření věnoval tomu, co vše uvedl poškozený ve svých různých výpovědích, a to nejen před orgány činnými v trestním řízení, ale i u psychologů nebo ve svých tiskových prohlášeních. K tomu je třeba uvést, že pokud jde o výpovědi před orgány činnými v trestním řízení, soud může v dané věci vycházet jen z těch, které vyslychaní podali před ním, a z těch, které zaznely za účasti obhájce v přípravném řízení. Jde-li o vyjádření poškozeného u psychologů, ta nejsou procesně použitelná. Ostatní jeho vyjádření (jsou-li autentická), hodnotit lze, ale zdejšímu soudu to v dané fázi řízení nepřísluší. Proto se s touto částí vyjádření V. S. vypořádá ve svém novém rozhodnutí okresní soud, a to jako se součástí obhajoby.
34. V další části svého vyjádření se obžalovaný zabýval tím, že poškozený před ním a jeho kolegou ujížděl, a že tudíž zasahovali proti prchajícímu podezřelému. V. S. podotkl, že videa, která soudu předložil, rovněž nesplňují představy státního zástupce o tom, jak mají policisté postupovat. Současně zdůraznil, že se policejní zásahy běžně provádějí se zbraní a že jsou razantní, aby byly účinné. Tato poznámka není pro rozhodnutí ve věci důležitá. Jak už bylo řečeno, obžalovaný i J. N. shodně vypověděli, že když vystoupili ze služebního vozu, shledali, že je J. V. nebude ohrožovat, a nic nenasvědčovalo ani tomu, že by jim chtěl ujet. Proto je třeba zdůraznit, že soudy v každé věci posuzují její konkrétní okolnosti. Z téhož důvodu nejsou vázány tím, jak jiné trestní orgány posuzovaly jiná jednání zasahujících policistů. Pro právní závěry v dané věci tudíž nemá význam nejen část vyjádření V. S., podle které má být trestní represe předvídatelná, ale ani soudní rozhodnutí z jiné věci, na něž poukázala obhajoba.
35. V samém závěru svého rozhodnutí se musí zdejší soud ještě jednou vrátit k tomu, že státní zástupce shledává shora uvedený přečin pouze v údajném fyzickém násilí, a ne ve výše uvedených

nadávkách. K tomu je třeba říci, co se v trestním právu rozumí pod pojmem skutek. Skutkem se rozumějí všechny vnější projevy pachatelovy vůle, pokud jsou určující pro vzniklý následek, a jestliže zahrnují to, co pachatel svým jednáním sledoval. Popis obsažený v obžalobě tudíž napovídá tomu, že státní zástupce považoval shora citované nadávky i údajné násilí za jediný skutek. O ten by šlo, kdyby V [redacted] S [redacted] už od počátku svého výše uvedeného údajného jednání chtěl J [redacted] V [redacted] nejen nadávat, ale také proti němu použít násilí, nebo jestliže byl s takovým průběhem děje alespoň srozuměn. V opačné situaci by se o jeden skutek nejednalo. Této otázce se musí okresní soud věnovat ve svém novém rozhodnutí. Dospěje-li k závěru, že údajné jednání popsané v obžalobě nepředstavuje jediný skutek, musí mít na paměti, že se dá v trestním řízení o každém skutku rozhodnout jinak.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek.

V Plzni 11. prosince 2018

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v. r.